

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 10: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love. (Bemyndigelse til socialministeren til at fastsætte regler om anvisning af statsrefusion og statstilskud, regnskabsaflægelse og revision).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 6/10 2004. Første behandling 22/10 2004. Betænkning 25/11 2004. Anden behandling 2/12 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 108 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 19: Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. (Virksomhedspraktik til særlig udsatte unge under 18 år).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).
(Fremsat 7/10 2004. Betænkning 24/11 2004. Anden behandling 30/11 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Kl. 9.10

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 109 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KD) mod 1 (EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 50: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Administration af barseludligningsordning m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).
(Fremsat 27/10 2004. Første behandling 4/11 2004. Betænkning 24/11 2004. Anden behandling 30/11 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 18: Forslag til lov om ændring af lov om fleksydelse. (Ændring af anciennitetsreglernes overgangsbestemmelser, fradrag for feriepenge, ændret pensionsmodregningsregel m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 7/10 2004. Første behandling 19/10 2004. Betænkning 1/12 2004. Ændringsforslag nr. 4 af 7/12 2004 uden for betænkningen af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen)).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

Nu ruller vi tiden tilbage til den 8. december 2000, hvor en række partier fra Socialistisk Folkeparti over til De Konservative lavede en førtidspensionsreform. I den forbindelse blev vi enige om også at justere på mulighederne for, at folk, der var uden for arbejdsmarkedet og gerne skulle ind på arbejdsmarkedet igen, kunne få nogle såkaldte fleksjob. Alt det der har sådan set været i en positiv gænge.

Det, der var problemet i den omgang der, var et spørgsmål om, at alle raske personer, når de blev 60 år, jo kunne gå på efterløn. Det var en mulighed, der ikke eksisterede for de folk, der var i fleksjob. Derfor var det et spørgsmål for forligspartierne om at finde ud af en ordning, således at de, som havde fleksjob, også fik mulighed for en tilbagetrækning som 60-årige.

Man kunne ikke blive enige om, om de her folk også skulle være medlem af en a-kasse, og det var et konfliktpunkt, vi havde. Vi havde den opfattelse, at det var bedst, at de var tilknyttet a-kasse-reglerne og dermed også var tilknyttet den netop justerede nye fleksible efterlønsordning. Det ville Venstre og Konservative ikke på det tidspunkt, og derfor kunne vi ikke komme igennem dér.

Det, man blev enige om, var at lave en fleksydelsesordning, der på strækninger skulle være lig med den ordning, som vi kender for efterlønsmodtagerne. Der var især ét punkt, og det var, at man ikke syntes, det var rimeligt, at folk også skulle have en præmie, hvis de fortsatte med at arbejde, til de var 65 år, for staten betalte enten halvdelen eller to tredjedele af løntilskuddet i et såkaldt fleksjob. Det var det punkt, vi blev enige om.

Derudover blev vi enige om, at de her personer skulle indbetale et tilsvarende beløb til fleksydelseskontoret, og så skulle de have de samme rettigheder, som om de var på efterløn. Men ord-

ningen hedder altså fleksydelse og ikke efterløn for de her fleksjobbere.

Nu har ordningen så kørt et stykke tid, og ministeren kom her hen over sommeren og sagde, at han godt ville justere, fordi der alligevel var nogle punkter, hvor der ikke var helt overensstemmelse mellem de to ordninger, og ministeren fremlagde et lovforslag, hvor der var syv punkter.

Der havde også været en anden debat, og det var bl.a. om, at fleksjobberne ikke kunne få indfrosset deres ejendomsværdiskatter, når de var på fleksydelse. Det kan man som efterlønsmodtager og som folkepensionist. Hvad er årsagen til, at man ikke kan det? Det ville vi gerne have regeringens svar på. Beskæftigelsesministeren har så sagt, at det ikke hører hjemme under beskæftigelsesministerens ressortområde; og det kan være fint nok.

Men vi synes alligevel, at det er urimeligt, at der er den forskel, og derfor vil vi selvfølgelig i dag gerne have en forklaring på, hvorfor det ikke kan lade sig gøre. Vi ser ikke nogen hindringer deri, så det er bare på med vanten og at komme med et forslag. Hvis regeringen ikke er villig til at tage et initiativ, så vil vi selvfølgelig fra Socialdemokratiet sørge for at bringe sådan et beslutningsforslag frem.

Derudover spurgte jeg, om der var andre punkter end dem, regeringen havde lagt frem, hvor der var forskel mellem efterløn og fleksydelse. Der har regeringen så beredvilligt lagt frem, at der ud over de 7 punkter, man nævnte, var 18 punkter mere. De 16 punkter hidrører under Beskæftigelsesministeriets område, og så var der 2, som var under andre områder. Jeg har nævnt det om ejendomsskatterne, og det andet var et spørgsmål om, om de her fleksydelsespersoner kan bo i deres sommerhus, og jeg har forstået, at det er man indstillet på fra regeringens side at sige ja til, og det takker vi for.

Jeg takker også for de andre ting, og at man har lyttet til Socialdemokratiet. Vi har fået en lang række punkter opfyldt, og det er vi meget, meget glade for. Vi har haft et møde i forligskredsen, og det er således, at hvis man skulle være så uheldig at gå hen og dø, når man bliver fleksydelsesperson, kan familien få pengene tilbage, lige så vel som familien til efterlønsmodtageren kan det.

Kl. 9.15

Vi har ét punkt tilbage i den her lovpakke. Det omhandler en helt urimelig ting, synes jeg. Derfor ligger der selvfølgelig også en opfordring

til dem, der kan huske forhandlingerne den 8. december 2000, og der er mange til stede her fra den aften. Vi aftalte dengang, at de skulle have fuldstændig ens vilkår, også økonomisk.

Det er sådan – og det kan alle huske fra efterlønsdiskussionen – at når man bliver 60 år, får man sit efterlønsbevis, og så skal man ikke betale mere til efterlønsordningen. Det vil sige, at man maksimalt kan komme til at betale i 25 år, når man vil på efterløn.

Men så har vi problemet for fleksydelsespersonerne. De skal betale i 30 år. De skal fortsætte med at betale fleksydelsesbidrag, til de bliver 65 år. Det synes jeg er helt urimeligt. Jeg ved godt, at regeringen vil argumentere med, at de ikke betaler a-kasse-bidrag, men det har regeringen jo netop forhindret dem i. Dernæst blev vi også ved samme lejlighed enige om, at de her fleksjobbere kun kan få 91 pct. i understøttelse, når de er arbejdsløse, og det er der desværre rigtig mange, der er.

Der er ca. 10.000 af fleksjobberne, som står uden for arbejdsmarkedet, og som kun får 91 pct., og det gør de netop, fordi de ikke kan være medlem af en a-kasse. Så de bliver hele livet igennem betalt med en mindre ydelse, når de er arbejdsløse, og det er de desværre meget, meget oftere end andre. Vi har en generel ledighed på 5,5 pct., for fleksjobbere er den langt over 20 pct.

Det er klart, at der her er et punkt, hvor regeringen, hvis den tog noget socialt ansvar, ville gå ind og løse problemet samt skaffe dem noget arbejde. Jeg synes, det er helt urimeligt. De her folk er nogle, der er blevet enten nedslidt på deres arbejde eller kvæstet i trafikken og dermed har mistet noget førlighed og noget erhvervsevne. De forsøger at komme tilbage på arbejdsmarkedet, og så er det da urimeligt, at de skal straffes med at betale 5 år ekstra.

Fleksjobberne har i øvrigt heller ikke ret til selvvalgt kursus eller nogle af de andre ting, der gælder for ganske almindelige arbejdsløse. Derfor synes jeg, at regeringen her burde komme med en fremstrakt hånd og sige, at der selvfølgelig skal være parallelitet imellem de her to ordninger. I al den tid de var raske og var på arbejdsmarkedet, betalte de både a-kasse-bidrag og efterlønsbidrag. Nu er de altså kommet i en situation, hvor de ikke har fuld erhvervsevne, men de kan godt klare nogle timer på arbejdsmarkedet. Den dag, de fylder 60 år, kan de gå på fleksydelse, men de skal altså fortsætte med at betale knap 400 kr. ekstra om måneden. Det synes vi i Socialdemokratiet er forkert, og vi beder

indtrængende regeringen om at overveje det endnu en gang.

Jeg havde gerne set, at vi kunne stemme om et ændringsforslag, men jeg har respekteret regeringens synspunkt, som er, at man, hvis man er forligspartner, ikke stiller et ændringsforslag. Det forhindrer ikke, at vi får en god diskussion om det, og jeg synes også, regeringen skylder et klart svar på, hvorfor man har den her åbenbare og helt urimelige forskelsbehandling af nogle personer, som i øvrigt har det meget, meget svært på arbejdsmarkedet.

Derfor ville det være meget kærkomment, hvis regeringen lyttede til det sidste punkt, hvor vi har den holdning med hensyn til fleksydelsespersonerne, at de kun skal betale for 25 år, hvilket er det, som gælder for alle andre mennesker i det her land.

Formanden:

Tak til hr. Bjarne Laustsen.

Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil starte med at takke for de forhandlinger, vi har haft i forligskredsen, om at få løst en række af de uligheder, der er i forholdet imellem fleksydelsespersoner og folk, der går på efterløn, og for at vi har fået skabt en vis parallelitet på en række områder. Hr. Bjarne Laustsen har nævnt nogle uløste udeståender, og dem formoder jeg at vi finder en løsning på her umiddelbart efter nytår.

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Bjarne Laustsen nævner et punkt, hvor der ifølge Socialdemokratiet er en fortsat ulighed, og der ved jeg, at regeringen har en anden opfattelse af, hvorvidt det er rimeligt, at fleksydelsespersoner betaler i 30 år, i modsætning til efterlønspersoner, som betaler i 25 år.

Eftersom vi har et forlig, forstår og anerkender jeg også, at Socialdemokraterne ikke stiller et ændringsforslag, men det stiller så til gengæld større krav til regeringen. Det stiller det krav til regeringen, at den sikrer sig, at vi ender med at have en fælles forståelse af, om der er parallelitet eller ej.

Kl. 9.20

Idet Socialdemokratiet har den opfattelse, at der fortsat er en ulighed, mener jeg, at det, der skal ske nu, er, at vi får løst de problemer i forbindelse med forslaget, og det er helt fair, men jeg vil anbefale beskæftigelsesministeren at indkalde til et nyt møde i forligskredsen, sådan at vi

får afdækket fuldstændigt, hvorvidt der er tale om en politisk uenighed, eller hvorvidt der er tale om en uenighed, der kan bygges bro over, sådan at vi kan få løst den divergens, der er. Derfor vil jeg anbefale, at vi får et nyt møde i forligskredsen, sådan at vi er sikre på, at forligskredsen har en fælles opfattelse af, at der er parallelitet i forholdet mellem fleksydelsespersoner og efterlønspersoner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslagene nr. 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om ændring af lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer. (Ophævelse af revisionsbestemmelsen).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 20/10 2004. Første behandling 29/10 2004. Betænkning 1/12 2004).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under et.

Forhandling

Ida Jørgensen (RV):

Det Radikale Venstre har stillet et ændringsforslag til det her lovforslag, og det er et forslag, som alle burde kunne støtte. Det er rettet mod, at vi har situationer, hvor en programmør på grund af en kunde- eller konkurrenceklausul kan være forhindret i at tage et nyt job, hvor man skal programmere, og så vil sådan en programmør jo have et problem. Det kan i sig selv være slemt nok. Hvis den her programmør går hen og bliver arbejdsløs, kan man spørge, om han så står reelt til rådighed for arbejdsmarkedet, og hvis han reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, skal samfundet så betale for det, eller skal den virksomhed, som har krævet den her urimelige konkurrenceklausul af ham, betale?

Det Radikale Venstre mener, at det er et godt princip, at de, der skaber omkostningerne, også dækker dem, og derfor ønsker vi, at det princip også bliver udbredt til at gælde de arbejdsgivere, som kræver omfattende kunde- og konkurrenceklausuler af deres medarbejdere. Generelt kan man om kunde- og konkurrenceklausuler sige, at de skal beskytte en virksomhed mod, at medarbejdere løber med virksomhedens forretningsgrundlag. Det er Det Radikale Venstre helt med på, men kunde- og konkurrenceklausuler må ikke forhindre medarbejdere i at søge nye udfordringer. Det er det andet hensyn, der skal tages, og det er især vigtigt i en tid, hvor arbejdspladser flyttes ud.

Som retstilstanden er i dag, har arbejdsgiveren intet incitament til at begrænse kunde- og konkurrenceklausulernes rækkevidde. Så hvis arbejdsgiveren kommer frem til, at det er nødvendigt at kræve en kunde- og konkurrenceklausul af en medarbejder, kan virksomheden lige så godt lave en meget vidtrækkende klausul. Arbejdsgiveren løber ingen risiko for at få klausulen forkastet af en domstol, for domstolene beskærer bare kunde- og konkurrenceklausulerne til det rimelige.

Ministeren mener, at man kan løse problemerne med en informationskampagne, hvor han sandsynligvis vil gøre klart, hvad der er retstilstanden, men det gavner ikke den medarbejder, der har indgået en aftale om en urimelig kunde- og konkurrenceklausul, for det er medarbejderen, der har procesrisikoen. Her taler vi om en konventionalbod på 250.000 kr., og man skal altså have is i maven og en solid privatøkonomi for